

הדה (הד-אלה) אורן ז"ל

בת נחמה ואברהם הורנשטיין ז"ל
 נולדה: י"ז תשרי ה' תרצ"ו (בחוהמ"ס) 14/10/1935
 נפטרה: ח' אלול ה' תשס"ח 08/09/2008

הוי, הדה – הדה ...

בעוד חודש בחול-המועד סוכות של תשס"ט, היתה הדה יכולה לחגוג את יום הולדתה ה-73 אבל... לבסוף כנראה הוחלט בשמיים לחוס על נשמתך ולתת לה להתעופף אל השמיים מתוך כלא הגוף המתנוון. הדה האישה שכל חייה תנועה ומחול נאלצה בשנים האחרונות לחיות בתוך גופה שתמיד שפע התלהבות ואנרגיה אך הלך וכיבה את עצמו בכל פעם עוד ועוד. רק הראש היה עירני וצלול כל הזמן וידע להתמודד עם הקשיים בהומור וברצון לחוות עוד חוויות שהחיים מזמנים, ליהנות עוד מגלית בתה יחידתה ושלושת נכדיה, מידידותו ואהבתו של שמחה חברה לחיים בשנים האחרונות, להגיע לספריה ולקרוא, להשתתף שוב אמנם רק בצפיה בחגיגות של הקיבוץ.

הדה נולדה אמנם בנתניה, אבל רוב חייה חיה בקיבוץ, ונשמה את אווירו ואת האווירה שבו.

כשהיתה בת 5 התגרשו הוריה ואמה החליטה להתגייס להתגייס לצבא הבריטי שנלחם בנאצים (במלחמ"ה ה-2), היא הפקידה את הדה בתה אצל אחיה בקיבוץ מעוז-חיים. כשהתחתן הדוד ועבר לאשדות יעקב הוא הביא את הדה איתו. הדה נקלטה בחברת ילדי הקיבוץ. וכשחזרה אמא שלה מהצבא ונישאה ליהודה בן-פורת חבר הקיבוץ, זכתה הדה סוף-סוף לבית חם. כשהתחיל ה"פילוג" הכואב החליטו הדה וחברה עוד מכתה ט' לימים בעלה איתמר להישאר עם הקבוץ המאוחד, למרות שההורים היו באיחוד. אבל לאחר זמן-מה החליטו בכל זאת לעבור לאיחוד. הדה אהבה את המחול והתנועה כבר מימי ילדותה המוקדמת. בראיון שעשה איתה סיון שדמון בן אשדות - הקבה"מ היא מספרת שכבר בגיל 6 בקיבוץ מעוז-חיים החלה לרקוד בהדרכת תמר ירדני. יותר מאוחר כשלמדה בעין-חרוד, הבחינה בה רבקה שטורמן ונתנה לה לרקוד סולו. לאחר שנישאה בגיל צעיר וילדה את גלית בתה, יצאה ללמוד "תרבות הגוף" בסמינר הקיבוצים. קורס ששילב התעמלות, תנועה ומחול. עם שובה מלימודיה לקחה על עצמה להכין מחולות כמעט לכל חג.

כשאני הגעתי לחברת-הנוער באשדות, זה כבר היה אחרי "תקופת הדה" ששימשה כמטפלת בחצי משרה – היא עזרה לאביבה המטפלת הותיקה. כל הנערים היו כרוכים אחרי הדה היפה עם הצמה העבותה, חלמו עליה במשך שנים וכמובן בכל שיר בו נזכרה צמה, מיד היתה עולה בדמיון ובזיכרון הדה וצמתה המושלכת מאחורי גווה.

בשלב מסוים הגיעו הנישואים עם איתמר, לסופם. הדה יצאה בשליחות התנועה למחנות של העולים מצפון אפריקה בדרום צרפת. משם המשיכה לפריז כדי ללמוד מחול קלאסי ומודרני, במשך שנתיים. אח"כ חזרה לקיבוץ והמשיכה במרץ בעשייה התרבותית של המחול ולאחר שהעלתה את יצירתה "מחול העצמות היבשות" לפי חזון יחזקאל ומוסיקה של סטראבינסקי, אצלנו ביום העצמאות, העלתה אותה שוב בכנס מחול שנתי, שם ראתה אותה גרטרוד קראוס "האגדית" שהתפעלה והזמינה אותה לקיבוץ עין-המפרץ לסמינר של מורות למחול.

בעצתה של יהודית ארנון ה"אמא"- המורה והכוריאוגרפית של להקת המחול הקיבוצי (שקיבלה גם פרס ישראל על תרומתה למחול בישראל), החלה הדה לבנות את האולפן למחול של המועצה האזורית של עמק הירדן. דורות של רקדנים לימדה. חלקם גדלו, והצטרפו ללהקות אחרות או שיצרו להקה משלהם. אפשר לספר שעות על הדה ויצירותיה. חלקן זכו להצלחה כבירה כמו ה"שלמה" למשל, אפשר לספר על מפגשים פוריים ושיתופי-פעולה עם אמנים מתחומים נוספים.

ב-1974 קיבלה מילגת לימודים והפעם יצאה ללמוד בארה"ב. אך כמו תמיד, היא חוזרת הביתה לקיבוץ ותורמת את כל כולה, את נשמתה ובכל מאודה באולפן למחול ובחיי התרבות של הקיבוץ.

הדה, היה לנו נורא עצוב כשהסתכלנו עליך בזמן האחרון, לראות ולשמוע את קולך ההולך ונחלש. ונורא עצוב לנו שכך בפתאומיות הלכת מאיתנו. יחד עם זאת השארת לנו כמה מתכונים נהדרים לטקסים של חג הסוכות וסדר ט"ו בשבט ואולי עוד חגים שאינני זוכרת כרגע.

לגלית בתה ולנכדיה של הדה, לשמחה ידידה הטוב ולנכדיו, לרזיה אחותה, ולשאר בני משפחתה הרבים. לכל מי שהכיר את הדה / או למד אצלה / והוקיר את הדה. חישובו על-כך שבעצם נגאלה מייסורי גופה. נסו למצוא, כמו הדה, את הנקודה החיובית שיש גם בדברים הרעים והקשים.

יתכן ואפשר יהיה לאסוף ולהוציא לאור את זיכרונותיה כפי שהתחילה להעלותם על הכתב, ואז תהיה לנו עוד מזכרת נפלאה של אישה יפה ונשמה יפה, מלאת תנועה ושמחה.

נזכור אותך באהבה.

הדה,
בשם כל חברי אשדות יעקב מכל הזרמים, ומכל חברי חברת-הנוער "מענית"
(נוער ט"ו – של צביקה), שלא יכלו ללוותך היום, אך ממשיכים לחשוב עליך.

עמליה דיין בת-ארי